

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

15 Haziran 2024

Sayı: 302

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Tasarruf tedbirleriyle bahane edilen kemer sıkma kararları sürpriz olmadı.



Yaşam koşulları, her geçen gün daha da zorlaşmaya devam ediyor. Bunun nedenlerinden birini, tüm vaatlere ve artan enflasyona rağmen çalışanların maaşlarının arttırılmaması oluşturuyor. Bu durum satın alma gücünü de etkiliyor ve onu durmadan eritiyor.

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının Devamı :

Diğer nedenlerden biri ise kamu hizmetlerinde durmadan yenileri eklenen kısıtlamalar. Açıklanan tasarruf tedbirlerinde söz edilenlerden çok daha fazlası zaten sessizce uygulanıyordu. Kamu hizmetlerinde varolan çalışan açığını gidermek için yeni çalışanların alınmaması, eğitimden sağlığa, altyapı hizmetlerinden mahkemelere kadar her alanda sorun yaratıyor ve herkesi olumsuz yönde etkiliyor.

Herhangi bir işi yapmak, sorunu çözmek için harcanan süre kadar, bunlar için harcanan para miktarları da katlanarak artıyor. Kitleler, sadece marketlerde değil, kamu binalarında da adeta soyuluyor.

Ekonomik ve sosyal durum, AKP'yi iktidara getiren 2000'li yılların başındaki kriz yıllarından çok daha kötü durumda bulunuyor. Genç işçiler, ilk kez böyle derin zorluklar yaşıyorlar. Ancak diğer işçiler ve emekliler de, eski günlerle bile kıyaslanayacak kadar kötü koşullarda yaşamaya mahkum ediliyor.

Erdoğan yıkıma neden olmasına rağmen, tıpkı eski siyasetçiler gibi nedeni olduğu bu koşulları düzeltmek için, hiçbir çaba göstermiyor. Hiçbirşey yapmadığı da açıkça görülüyor. Bu nedenle, oy veren kendi seçmenleri de dahil olmak üzere, Erdoğan'dan ümit kesenlerin sayısı her geçen gün giderek daha da artıyor.

İktidarın hiçbir hedefi bulunmuyor. Önerdikleri çözümler ise ülkeyi ekonomik anlamda daha da batırıyor, siyasi ve sosyal anlamda da geriye götürüyor. Her şeyden önemlisi de, bir toplantıdan daha sonraki bir diğer toplantıya kadar değiştirip, kendi açıkladıklarının tamamen aksini söyleyebiliyorlar. Patronlar ücretleri, marketler de fiyatları belirliyorlar. Hatta kamunun belirlediklerinin de bu rakamlara göre düzenlendiği söyleniyor.

O halde bu durum nasıl düzelecek? İktidar, patronları koruyor. Kitleler yoksullaşırken, patronlar bu yıl da üst üste kâr rekorları kırıyor. Yeni koyulan vergilerle yoksulluk artarken, patronlar, alınmayan vergiler, ayrıca yapılan teşvikler, devlet ile belediye ihaleleri ve diğer başka yollarla, ülkenin bütün zenginliklerini ceplerine indiriyorlar, kasaları hep dolu oluyor, hep zengin kalıyorlar.

Patronlar, devlet desteğinden öylesine eminler ki, hiçbir denetimin olmadığı bir ortamda, iş yerlerinde olması gereken en temel çalışma kurallarına bile uymuyorlar. Ödenmeyen fazla mesai, tazminatsız işten çıkarma, ücretlerin geciktirilmesi, asgari ücretin altında çalıştırma, çocukları çalıştırma, göçmenleri işyerine kilitleyip çalıştırma ve daha niceleri... rahatça gerçekleştiriliyorlar. Kaçak işçi çalıştırma ise sıradanlaştı. Eskiden atölyelerde, kayıtlı olmayan yerlerde çalışanlar, artık tüm işyerlerine yayılmış durumda. Patronlar, işçi haklarını tanımamaya o kadar alışmışlar ki, sendikalaşmak isteyen ya da sendikalaşmış olan işçiler derhal işten çıkarılıyor.

İktidar, ekonomiyi düzeltmek için kasaları tıka basa dolu olan bu işçi düşmanı patronlardan almak için gerekeni yapmak yerine, tam aksine işçi sınıfından alıp patronların kasalarına aktarıyor. Bize de tasarruf etmemizin gerekli olduğu söyleniyor.

Ekonomi, açıklanan tedbirlere kıyasla çok daha kötü durumda. Aslında tedbir açıklamalarıyla yapılan, bu güne kadar kabul edilmeyen krizin kabul edilmesi anlamına geliyor. Böylece işçi sınıfına, emeklilere tüm yoksullara, onları daha da yoksullaştıracak yeni kemer sıkma politikası ve kararları dayatılıyor. Sonuç olarak, «devlet tasarruf ediyor, siz de tasarruf edeceksiniz» denilecek.

Elbette patronların kâr rekorları kırması, bol keseden kazanıp bol keseden harcamalarının hiç sözü edilmeyecek. Asgari ücretin sabit tutulması, emekli maaşlarının artmaması, dalga dalga yayılacak olan kemer sıkma kararlarının ilk adımlarını oluşturuyor. Siyasilerin aldığı her kararın, sadece patronların çıkarlarını korumak için alındığından emin olalım.

O halde milyonların çıkarlarını koruyacak kararları kim alacak ?

İşte günümüzün önemli sorunu ve sorusu bu. Yaşam şartlarının iyileşmesi, kimin karar alacağıyla yani kimin iktidar olacağıyla doğrudan ilişkili ve işçi sınıfının kollarını sıvaması bu işe koyulması gerekiyor.

(28.05.2024)

Emekçinin Gündemi

Son haftalarda ve özellikle de 31 Mart Belediye Seçimleri'nden sonra işçi sınıfı içerisinde hoşnutsuzluklar ve tepkiler daha da büyüdü. bu durum emeklilerin ve özel sektördeki öğretmenlerin yaptığı protesto yürüyüşleriyle, diğer alanlarda da görüldü. Buna paralel olarak, her ne kadar büyük medyada fazla ön plana çıkmasa da, küçük ve orta boy işyerlerinde ve de 2 bin 400 işçinin çalıştığı Sumitomo lastik fabrikası gibi bazı büyük fabrikalarda eylemler ve tepkiler artmaya başladı. Bu eylem ve tepkilerin bazılarını kısa da olsa aktarmaya çalışacağız. Önümüzdeki dönemde bu tepki ve mücadelelerin giderek yayılmasını ve güçler dengesinin işçi sınıfı lehine olacak şekilde değişmesini ümit ediyoruz .

Sumitomo lastik fabrikası işçi mücadelesi



Çankırı Yakınkent Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Sumitomo lastik fabrikasında çalışan 2 bin 400 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Sonuç olarak grev kararı alındı. İşçileri Petrol-İş Sendikası temsil ediyordu. İşçiler fabrikanın girişine « Bu işyerinde grev var » yazılı bir pankart asarak grev gözcülüğüne başladılar. Sendika genel başkanı Süleyman Akyüz işçinin durumunu özetle-

yerek « *Var olan durumumuzu izah etmeye çalıştık... ama patron işçileri tatmin edecek öneri ve şartları kabul etmedi* » dedi. Petrol-İş Şube Başkanı ise « *Masada müzakereyi de çok iyi yaparız, ama gördüğünüz gibi sahada mücadeleyi de en iyi şekilde yapıyoruz. Biz bundan hiçbir zaman gocunmadık* » dedi. Grev devam ediyor. Bu grevi sonuna kadar desteklemek gerekiyor.

Mersin grevi



Kocaeli Gebze'de kurulu Fransız merkezli yan sanayi elektrik ekipmanları üreticisi Merken işçileri, 2022 yılından beri toplu sözleşme hakları için mücadele ediyorlar. Grevlerinde 42 günü geride bırakan Mersin işçileri, patronun masaya oturup isteklerini kabul edene kadar direnişlerini sürdürmeye kararlı olduklarını açıkça duyuruyorlar. Merken işçileri haklılar : « *Hak verimez alınır* ».

Purmo grevi

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Purmo Grup'ta toplu



sözleşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler

greve başladılar. 22 günden beri direniyorlar. Birgün gazetesinin aktardığına göre « *Dün sabah saatlerinde toplanan işçiler, sloganlar atarak grev alanına kadar yürüdü. İşçiler, 42 gündür direnen Mersin işçilerini selamladı.* »

Mersin PMS Medikal Fabrikası

Mersin'de bulunan PMS Medikal fabrikası işçileri aylardır ücretlerinin eksik yatırılması ve iki aylık ücretlerinin ödenmemesi üzerine iş durdurdu. Fabrikadaki üç vardiyada çalışan işçilerin tamamı iş bırakma eylemine katıldı. İşçiler iki aylık ücretlerinin ödenmediğini söyledi. İş bırakan işçiler PMS Medikal patronuyla yapacakları görüşme neticesinde eylemlerine nasıl devam edeceklerini kararlaştıracaklar. « *İşçilerinin talepleri şöyle : « Ücretler düzenli ödensin, banka promosyonları ödensin, yemekhane şartları düzeltilsin, bayramlarda ikramiye verilsin, emekli olan arkadaşlarımızın tazminatları ertelenmeden ödensin.* »

Kocaeli Dilovası Gürdesan fabrikası

Kocaeli'nin Dilovası'nda bulunan Gürdesan fabrikasında çalışan işçilerin örgütlü oldukları Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş sendikasının yöneticilerinin, Toplu İş Sözleşmesini işçilerden habersiz imzalamasına karşı başlatılan üretimi durdurma eylemi 3'üncü gününde de devam etti. Fabrika yemekhanesinde toplanan işçiler, iş başı yapmayı reddetti. Sabah saatlerinde yapılan toplantıda



Özçelik-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Selçuk Durmuş'un «3 günlük üretim kaybını gidermek üzere çalışırız» demesine ve işveren İsmail Gürsoy'un işçilere «Herkes tezgahının başına» diyerek bağırmasına rağmen, işçiler üretime başlamayı kabul etmediler.

Aydın-Denizli Otoyolu inşaatı işçilerinin direnişi

Aydın-Denizli Otoyolu inşaatı ihalesini alan firma tarafından ücretleri ödenmeden işten çıkarılan 51 işçinin inşaa ettikleri köprü üzerinde başlattıkları eylem 12'nci gününde kazanımla sonuçlandı. İşçilerin örgütlü olduğu İYİ-SEN dün sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımında, «Farnas ve İncoğulları inşaat çalışanı 51 işçi arkadaşımızın verilmeyen hakları için başlattığımız eylem 12. gününde kazanımla sonuçlandı. Bu süreçte her türlü olumsuz barınma ve beslenme koşuluna rağmen sendikasına güvenerek kararlılıkla mücadele eden işçi arkadaşlarımızı kutluyoruz» ifadelerine yer verdi.

(31.05.2024)

Emeklinin Gündemi

Emekliler,
Ankara'nın

EMEKLİLER ÖFKELİ



öfkelerini dile getirmek üzere biraraya geldiler. Emeklilerin en dikkati çeken sloganı «krizin bedelini biz ödemeyeceğiz» idi.

İktidar olduğundan beri herşeye, özellikle de özel keyflerine, saraylara, uçaklara, büyük patronlara verilen milyonlarca krediye para bulan Erdoğan Hükümeti, emeklilere bir türlü para bulamıyor.

2024 yılı Mayıs ayı verilerine göre açlık sınırı 19 bin 926 liraya, yoksulluk sınırı ise 59 bin 353 liraya kadar yükseldi. Emeklilerin hoşnutsuzluklarını sürekli olarak dile getirmeleri ve uyguladıkları baskı üzerine Temmuz ayında maaşlara % 25.39 oranında bir zam yapılacağı söyleniyor ama bu artışla en düşük emekli maaşı 12 bin, 13 bin liraya ulaşsa bile, açlık ve yoksulluk sınırlarının çok çok altında kalacak.

Emekliler taleplerini ise şöyle sıralıyor:

1. 2008'de uygulamaya konulan emeklilik sisteminin değiştirilmesi gerekiyor.

2. Maaş bağlama oranı yenilenmeli ve en düşük emekli maaşı işe yeni başlamış en düşük memur maaşına eşitlenmeli.

3. Memurlara verilen seyyanen ödeme, bütün emeklilerin maaşlarına da eklenmeli.

4. Cep harçlığına dönüşmüş «bayram ikramiyesi» yerine, yılda dört kez olmak üzere en az asgari ücret düzeyinde bir miktar para her emekliye verilmeli.

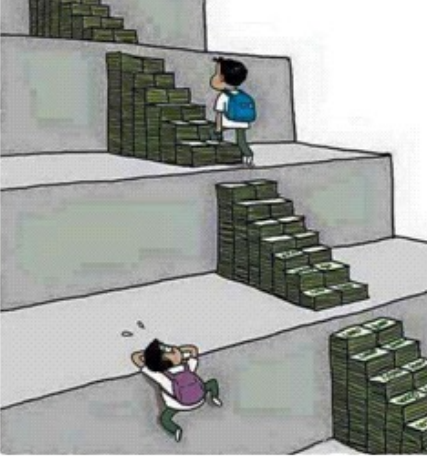
5. Emeklilerin yaş durumu, kronik rahatsızlıkları ve ilaca bağımlılıkları dikkate alınarak sağlığa erişim kolay ve hemen olmalı. Sağlıkta katkı payları kaldırılmalı, ayrımsız bütün hastanelerde muayene, tedavi olanakları sağlanmalı.

Mücadele eden emeklilerin durumu kapitalist sistemin, diğer sorunlar yanında yaşlılarını korumadaki acizliğini de bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Aslında kapitalisler, sosyal alanlarda yatırım yapmak yerine, doğaları gereği karlı alanları tercih ediyorlar. O halde verilmeyen hakların zorla alınması gerekiyor.

(09/06.2024)

Sosyal Gündem

Eğitimde yenilik : ilerleme değil, gerileme



Milli Eğitim Bakanlığı, okullarda öğretilecek ders içeriklerini bir kez daha değiştirdi. AKP iktidarı, kendini güçlü hissettiği 2007 yılında, kapsamlı bir değişiklik yapmış ve ders içerikleri İslamcı çevrelerin görüşlerine daha uygun hale getirilmişti.

Adı «*maarif modeli*» olarak açıklanan programın, adı gibi kendi de çelişki dolu. Maarif, türkçe karşılığı «eğitim» olan Osmanlıca bir kelime. Model ise Türkçe karşılığı «örnek» olan Fransızca'dan dilimize geçmiş bir kelime. Başında «milli» kelimesi bulunan Eğitim bakanlığının «Türkiye Yüzyılı» böyle başladı.

Milli Eğitim Bakanlığı, okullarda öğretilecek ders içeriklerini bir kez daha değiştirdi. AKP iktidarı, kendini güçlü hissettiği 2007

yılında, kapsamlı bir değişiklik yapmış ve ders içerikleri İslamcı çevrelerin görüşlerine daha uygun hale getirilmişti.

Sendikaların açıklamalarına göre, 10 bin sayfadan fazla tutan yeni program için, eğitimle ilgili her kesimden 10 gün içinde görüş, eleştiri ve öneri istendi. Okullara bir gün öncesi, bazı yerlerde aynı gün resmi yazı gönderilerek, öğretmenler derslerden alındı, başlarına müdürler dikilerek rapor yazmaları istendi. Tüm bunlar sınav dönemi öncesindeki hafta, öğretmenlerin sınav sorusu hazırlamakla meşgul oldukları sırada yapıldı.

Elbette kimse yeni ders içeriklerini okumamıştı. Başlarındaki müdürlere henüz yeni programı okuyamadık diyen öğretmenlere «*önemli değil, zaten raporunuzu kimse okumayacak, kopyala-yapıştır yapın*» denildi. Toplantılarda da aynı uygulama gerçekleşti. Öğretmenler konuştu ama ne not alan ne de cevap veren oldu. Tek söylenen «yeni modeli beğenin» idi. İşte Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'in 60 bin rapor hazırlandı dediği süreç, böyle gerçekleşti.

Bakan Tekin, uzun yıllar milli eğitimde çalışan bir bürokrat. Yani ne yaptığını çok

iyi biliyor. Gençleri, ailelerini, toplumun geleceğini, insanlığı ya da başka her hangi bir şeyi düşünerek iş görmüyor, kendisini o koltuğa getirenin istediklerini öncelikle uyguluyor.

Dinci, gerici, emir alan, razı olan, diz çöküp, boyun eğen bir kuşak yetiştirmek isteniyor. Cumhuriyetin başından beri uğraşılan Türk milliyetçisi nesil yetiştirme hedefinin yerini, Erdoğan'ın «*dindar ve kindar nesil istiyoruz*» sözlerindeki hedefler aldı. Üstelik bunu eğitime duyulan ilginin çok azaldığı bir dönemde yapmak istiyorlar.

Siyasetçilerin, eğitim yoluyla gençleri biçimlendirme çabası, aslında gençleri özgürlükçü, akılcı düşünmeden ve fikirlerden uzaklaştırmak, onları düşünmeden, tartışmadan kabul eden, iteatkar insanlara dönüştürmek amacını güdüyor. Tabii bu arada gençliğin sorgulayıcı, yetenekli, yaratıcı, toplumsal sorunlara çazüm arayan büyük bir kısmı yok sayılıyor. Aslında, gençleri itaatkarlaştırmayı amaçlayan, beyin yıkayan, bu hedefleri bile, gittikçe daha da kötüleşen eğitim olanakları ve sistemiyle gerçekleştirmek olanaksız görülüyor.

(27.05.2024)

Uluslararası Gündem

Gazze: Netanyahu ve emperyalist destekçilerinin imha politikası

Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) savcısı, 20 Mayıs Pazartesi günü İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında, Gazze Şeridi'nde işlenen «*sivilleri kasten aç bırakmak*» ve «*imha etmek*» gibi savaş suçları ve insanlığa karşı suçlar nedeniyle tutuklama emri çıkarılmasını talep etti.

Savcı ayrıca, Hamas'ın siyasi büro başkanı İsmail Haniye ve örgütün Gazze Şeridi'ndeki lideri Yahya Sinvar'ın da aralarında bulunduğu üç üst düzey Hamas yöneticisi hakkında da «*imha*» suçlamasıyla tutuklama emri çıkarılmasını talep etti. Netanyahu bu açıklamaya tepki göstererek «*demokratik İsrail'in*» «*Hamas'ın kitlesel katilleri*» ile kıyaslanmasına karşı çıktı. Ancak ortada uygulanan bir imha politikası varsa, bu her şeyden önce İsrail ordusu tarafından uygulanıyor.

Hamas, 7 Ekim'deki saldırıda yaklaşık 1.200 İsrailliyi öldürerek, haksız bir şekilde onları hükümetlerinin politikalarından toplu olarak sorumlu tuttu. İsrail Devleti ile aynı cinayet mantığıyla ama çok daha az kaynakla hareket etti. İsrail ordusuna gelince, yedi aydan uzun bir süredir kitlesel bir katliam gerçekleştiriyor. Bu katliamda 35 binden fazla Filistinli, kadın, erkek, ço-



cuk, yaşlı vb. ayırım gözetilmeksizin bombardıman, asker kurşunu, bakım ve gıda yokluğu nedenleriyle hayatlarını kaybettiler.

Gerçekte Netanyahu sorgulanmıyor. UCM yargıçlarının savcının talebini yerine getirip getirmeyeceklerine karar vermeleri gerektiğinden, tutuklama emirlerinin çıkarılacağına dair bir garanti yok. Nihayetinde durum böyle olsa bile UCM'nin elinde hiçbir güç yok ve üye devletlerin iyi niyetine güvenmek zorunda. Fransız hükümeti UCM'yi desteklediğini açıkladı, ancak İsrail devletinin politikasına muhalefeti sadece sözde kaldı.

Amerika Birleşik Devletleri'ne (ABD) gelince, bu yargı yetkisini tanımamakla kalmıyor, aynı zamanda Biden, UCM savcısının kararını «*skandal*» olarak nitelendirerek Netanyahu'ya desteğini yeniledi. Amerikan Başkanı, ABD'nin sağladığı silah ve mühimmatla Gazze'de gerçekleştirilen katliamın bazı seçmenlerinde uyandırdığı duyguları dikkate alarak İsrailli mütte-

fikiyle arasına mesafe koyuyormuş gibi yaptı. Ancak Biden, Ortadoğu'daki emperyalist düzenin başlıca koruyucusu olan İsrail devletini zayıflatmayı asla düşünmedi.

Washington'un desteğine güvenebileceğinden emin olan

İsrail hükümeti, Lahey yargıçlarının kararlarına, Batı Şeria'yı ilhak etme ve sömürgeleştirme politikasını kınayan sayısız Birleşmiş Milletler'in kararına karşı her zaman gösterdiği saygısızlıkla yaklaşıyor.

Ancak aynı zamanda ABD yönetimi, bu anlaşmazlığa rağmen ABD'nin «*Ukrayna'da işlenen suçlarla ilgili olarak*» UCM ile çalışmaya devam etmek istediğini belirtmek istedi. Başka bir deyişle, onlar için «*uluslararası adalet*», emperyalist güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda ve halkı tamamen hor görerek karar verip dayattıkları politikalara indirgeniyor.

(22.05.2024)



Ukrayna: Akbabaları zenginleştiren bir savaş

Batı medyası, bir süredir, Rus güçlerinin Donbass'ta, özellikle de Rusya sınırına çok yakın olan ülkenin ikinci kenti Kharkiv çevresinde kaydettiği ilerlemelere dikkat çekiyor.

Ukraynalı askerlerin, Rus saldırısına karşı hiçbir şey hazırlanmadığını söyledikleri ve bunu yolsuzluğa bağladıkları haberleri de geliyor... Elbette, artık Fransız radyo ve televizyon platformlarını terk etmeyen emekli generaller ve albaylar, askeri bilimlerinin zirvesinde, sorunun bu olmadığını öne sürdüler.

Ancak Ukrayna yolsuzlukla mücadele ofisi Meja, Kharkiv ve çevresinde tahkimat inşası için tahsis edilen 16 milyon avronun büyük ölçüde yolsuzluğa karıştığını bildirdi. Bu resmi kurum, belediye yetkililerini, hayali olarak tanımlanan işler için bile özel şirketlerle denetimsiz sözleşmeler imzalamakla suçladı. Kendini hedef alınmış hisseden Kharkiv Belediye Başkanı Oleg Sinegoubov, bu şirketlerin parası ödenen işlerle ilgili kanıt sunmak zorunda kalacakları ve bunun kamuoyuna açıklanarak basına bilgi verileceği uyarısında bulundu. Tüm bunları daha önce de görmüş olan Kharkivli bürokrat ve işadamlarının bundan etkilenmesi pek mümkün görünmüyor.

Birkaç hafta önce Zelenskiy'nin dağıtmak zorunda kaldığı bölgesel yeniden yapılandırma örgütleriydi çünkü ülkenin dört bir yanında liderleri ve iş adamları yeniden yapılandırma bakanesiyle yağmacılık yapıyorlardı. Tam bir dokunulmazlık içinde olduklarını hissediyorlardı. Ülkenin doğusunda, Rus ordusu tarafından işgal edilen kasa-

baların yeniden inşası için fonlar ayrılmıştı ve elbette kime verildiği belirtilmeden, harcandığı kaydedilmişti.

Seferberlik yasasının yürürlüğe girmesine sadece birkaç gün kala, 13 Mayıs Pazartesi günü «Le Monde» gazetesi tarafından aktarılan Ukraynalı subaylara göre, teslim aldıkları askerlerin çoğunun bir yıl ya da daha uzun süre önce gönüllü olanlardan daha az istekli olması şaşırtıcı olmamalı. Zaman geçtikçe, Ukrayna'yı yöneten «üst tabakanın» içten içe yozlaştığı herkes tarafından daha iyi anlaşılıyor. Seferberliğin kendisi de bunun bir örneği. Yaygın eleştirileri yatıştırmak amacıyla, bakan ve milletvekili çocuklarına kolaylık sağlayan, muafiyetlerden yararlanma ya da yurtdışında «okuma» gerekçeleri herkesçe bilinmesine rağmen, bu çocukların askerlik durumlarını açıklamak zorunda kalacakları duyuruldu.

Genelkurmay Başkanlığı ise basına, 18-60 yaş arası erkekler için tüm tıbbi ve eğitimsel muafiyet gerekçelerini nasıl azalttığını açıkladı ve daha önce yasaklayıcı olan ancak şimdi insanların «sınırlı uygun» olarak seferber edilebileceği anlamına gelen bir hastalık listesi yayınladı! Elbette tüm bunlara, uymayanlara uygulanacak cezaların ayrıntıları da eklenmişti: pasaporttan mahrum bırakma, banka hesaplarının dondurulması, para cezaları ve derhal Bölgesel Seferberlik Bürosuna (BRM) ve bir aylık derslerin ardından cepheye sevk... Daha önce askeri sağlık komisyonları tarafından muaf tutulan yaşlı erkekler bile askere alındı. Bu durum bazen, 3 Mayıs'ta Transcarpathia'daki

Vinohradiv'de olduğu gibi, polisin öfkeli göstericiler tarafından kuşatılan Bölgesel Seferberlik Büro'sunu dağıtmak için ateş açtığı isyanlara yol açtı. Tutuklananlar yedi yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıya kaldılar.

Ukrayna Genelkurmayı şimdi de adi hukuk mahkumlarını cezalarının hafifletilmesi karşılığında seferber ediyor, her ne kadar Batı basını bundan neredeyse hiç bahsetmese de, uğursuz Prigozhin ordusuna cepheye kurban edilecek yeni canlar için Putin'in hapishanelerinde asker toplarken, öfkeden boğuluyordu.

Bu arada, gerici ama iyi bilgilendirilmiş Wall Street Journal'a inanılacak olursa, uluslararası finansçılar ve iş dünyası boş durmuyor. Kiev'de iktidardaki müttefiklerinin neler yaptığını ve özellikle de devleti ve kaynaklarını yağmalamak için hiçbir şeyden kaçınmadıklarını çok iyi bilen Ukrayna'nın kredi verenlerinden oluşan bir grup sesini yükseltti. Ukrayna'nın kamu borcunun yüzde 20'sini elinde bulunduran BlackRock ve Pimco'dan oluşan bu grup, Ukrayna'nın savaş nedeniyle az ya da çok kesintiye uğrayan ödemelerine yeniden başlamasını talep etti.

Ukrayna cephesi çatlamaya yakın olabilir, ülke finansal olarak kan kaybından kuruyabilir, halkı bombalar altında ya da siperlerde ölebilir, ancak Batı finansının akbabalarını zenginleştirmeden önce değil.

(22.05.2024)

Rusya: yozlaşmış generallerin vals

Ukrayna'da savaşı 58. Ordu'nun eski komutanı Rus General Ivan Popov 17 Mayıs'ta «büyük çaplı dolandırıcılık» suçlamasıyla tutuklandı. Resmi TASS basın ajansına göre Popov on yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıya bulunuyor.

Nisan ayından bu yana General Timur Ivanov ve General Yuri Kuznetsov olmak üzere en az iki üst düzey Rus askeri yetkili daha yolsuzluk suçlamasıyla tutuklandı ve Savunma Bakanı Sergei Shoigu istifa etmek zorunda kaldı. Rus medyası, onun yerine gelen ve bir ekonomist olan kişiyi yolsuzluğa bulaşmamış biri olarak tanıttı. Bu ise bir önceki bakanın, yolsuzluğa bulaşmış olduğunu söylemenin bir yolu oldu. Birkaç ay önce de, Savunma Bakanı'nın yardımcısı, yine yolsuzluktan tutuklanmıştı.

Elbette bu görevden almaların ya da kamuoyu önündeki suçlama-ların hiçbirisi Putin'in onayı olmadan gerçekleşmiyor. Ancak bürokrasiyi temizleme arzusunun onu ikna edeceğine inanmak için bir neden yok. Birincisi, kendisi devletin tepesindeki bu parazit kastın temsilcisi ; ikincisi ise, bürokrasinin şu ya da bu kolundaki, örneğin askeri yönetimdeki yolsuzlukla mücadele etmeye yönelik herhangi bir girişim, sadece devasa bir görev değil, aynı zamanda da imkansız bir görev. Yolsuzluk ve devlet

kaynaklarının yağmalanması, bir asır önce Stalin döneminde, onun iktidarı ele geçirmesinden itibaren, tüm bürokrasinin yaşam biçimi olmuşdu.

Putin, kendi iktidarını ve dolayısıyla bürokrasinin iktidarını sağlamlaştırmak için ordudaki yolsuzlukla mücadele eder gibi rol yapıyor. Devletin halktan her zamankinden daha fazla fedakarlık talep ettiği bu savaş dönemlerinde, askerler cephede ölürken, üst düzey subayların tika basa karın doyurmasına göz yumarak, halkı onları savunduğu konusunda inandırmak zorunda.

Rusya'nın emekçi sınıflarının bu demagojiye ne kadar kandığını kimse bilmiyor. Ancak Putin, halk isteksiz olsa da Ukrayna'daki mevcut avantajını zorlamak için yeni bir seferberlik başlatmaya karar verirse, ki bu muhtemeldir, kötü bir sürprizle karşılaşabilir. Putin, önde gelen generalleri havaya uçurarak ve yolsuzluk suçlamasıyla hapse göndererek kendi gücünü de korumaya çalışıyor. Geçtiğimiz yaz, Wagner milislerinin başı

Prigozhin'in önderliğindeki başarısız darbe, iktidar aygıtındaki çatlakları vurguladı. Üst düzey askeri yönetimin bir kısmının hükümetin savaşı yürütme biçimini eleştirdiği, öyle ki birlikleri kayda değer bir direnişle karşılaşmadan Moskova'ya doğru ilerleyen darbecilerin önünde durmadığı ya da durmak istemediği ortaya çıktı. Dolayısıyla Kremlin'in yolsuzluğa bulaşmış generalleri ibret olsun diye cezalandırmaya devam edeceğine şüphe yok... Bu şekilde serbest bırakılan mevkilerin birilerini mutlu edeceği ve bu görevlere terfi ettirilenlerin minnettar kalacağı umuduyla...

(29.05.2024)



Hindistan: Seçimler denetim altında



Hindistan Birlik Parlamen-tosu'nun alt meclisi için genel seçimler 19 Nisan Cuma günü başladı ve Haziran ayının başına kadar devam edecek. 969 milyon seçmen 543 milletvekilini seçmek üzere sandık başına gidecek.

Hindistan Halk Partisi'nin (BJP) lideri aşırı milliyetçi Hindu Narendra Modi, seçimlerin favorisi olarak gösteriliyor ve seçimleri kazanacağı, üçüncü bir dönem daha görevde kalacağı söyleniyor.

Bu seçimin gerçekleştiği koşullar, rejimin otoriter evrimi ve büyük burjuvazi ile olan bağları hakkında çok şey söyleniyor. Hindistan'ın GSYİH (Gayri safi yurtiçi hasıla) açısından dünyada 5. sırada yer aldığı ve 140 milyardere sahip olduğu doğru. Ancak 800 milyondan fazla insanın yoksulluk içinde yaşadığı Hindistan, vahşi bir sosyal diktatörlük olmaya devam ediyor. On yıldır görevde olan Modi, İngiliz sömürge yönetiminden miras kalan az gelişmişliğe son vermek için öncekiler gibi, hiç bir şey yapmadı. İşçilerin büyük çoğunluğu, şehirlerde olduğu gibi kırsal kesimlerde de, hiçbir hakka ve sosyal korumaya sahip değiller. Barınma koşulları dehşet verici ve işsizlik çok büyük boyutlarda. **İşçiler için hiçbir çıkarı olmayan bir oylama**

İktidardaki BJP için, sorun, özellikle güneyde çok küçük bir azınlık olarak kaldığı eyaletler de dahil olmak üzere (Hindistan Birliği'nde 28 eyalet var) siyasi hayattaki hakimiyetini genişletmek. Kendisini bir vatansever olarak tanıtan Modi, kampanyasını Hindu milliyetçisi aşırı sağın kullandığı temalar üzerine odaklaştırarak, 200

milyon Müslüman'dan ülkeye sızmış yabancı bir yapılanma, rakiplerinden de Hindu düşmanı olarak bahsetti.

Otuz kadar örgütten oluşan muhalefet, bağımsızlığın mimarları Nehru ve Gandhi'nin partisi olan Kongre Partisi etrafında INDIA adı verilen heterojen bir ittifakta bir araya geldiler. Bu parti 1947'den sonra yaklaşık elli yıl boyunca Hint büyük burjuvazisi adına ülkeyi yönetti ve işçilerin ondan bekleyeceği hiçbir şey yoktur.

Favori olmalarına rağmen, büyük ölçüde patronlar tarafından mali olarak desteklenen Modi ve BJP, muhaliflerine karşı önlemleri artırdı. Elektronik oylamanın yaygın kullanımı hileye yol açıyor ve herhangi bir denetime izin vermiyor. Bazı seçmenler üzerindeki fiziksel baskı da dahil olmak üzere olağan baskıları ya da oyların satın alınmasını cezalandırmak için de hiçbir şey yapılmıyor, yapılmayacak da.

Buna ek olarak, çok sayıda polis ve yargı kararı bulunuyor. Terörle mücadele ve «yasadışı uygulamalar» adına, mahkemeler suçlamalarını kanıtlamak zorunda değiller ve tutukluluk sürelerini uygun gördükleri şekilde uzatabiliyorlar. Kongre Partisi'nin hesapları Şubat ayında donduruldu ve büyük para cezaları uygulandı. Muhalefet üyelerine yönelik olarak da binlerce habersiz vergi denetimi gerçekleştirildi. Muhalefet hükümetin «vergi terörizmini» kınadı. Son olarak, aralarında alkol satışı için ruhsat tahsisi ile ilgili bir davaya adı karışan Delhi Başbakanı Arvind Kejriwal'in de bulunduğu birçok lider tutuklandı.

Büyük medya bu politikanın sözcülüğünü yapıyor. Başta Gautam Adani ve Hindistan'ın en zengin milyarderi ve dünyanın onuncu en zengin adamı Mukesh Ambani olmak üzere, en güçlü kapitalistlerin elindedirler. Ambani'nin 300 medya kuruluşundan oluşan grubu tek başına 800 milyon kişiye ulaşabiliyor. Bağımsız gazeteciler ve

bazı yabancı gazeteciler ise bir dizi vergi soruşturması, arama, vize iptali ve hatta suikastlarla yetkililerin şiddetine maruz kalıyorlar.

Yandaş kapitalizmi

Büyük kapitalistlerin kampanyadaki ağırlığı, Hindistan ekonomisindeki ağırlıklarını ve ulusal burjuvazinin devletten korunarak geliştiği gerçeğini yansıtmaktadır. Devletten aldığı ihalelerin yanı sıra yaygın yolsuzluk, üst düzey yetkililerin yalancılığı, kayırmacılık ve akraba kayırmacılığı da söz konusudur. Modi döneminde, en karlı sektörlerde faaliyet gösteren büyük hanedanlar daha önce hiç olmadığı kadar zenginleştiler. Adani ve Ambani grupları tek başlarına GSYİH'nin yüzde 4'ünü ve yatırımların yüzde 25'ini oluşturuyor. 2002 yılında Mukesh Adani'nin serveti 70 milyonu geçmiyordu. Bugün, son skandallarla yarı yarıya azalmasına rağmen, serveti hala yaklaşık 50 milyar dolar. Dolayısıyla Modi'nin destekçileri, kendilerini mutlu ettiği sürece BJP'yi desteklemek için fazlasıyla yeterli güce sahip. Şimdiye kadar da yatırımın karşılığını aldılar.

(22.05.2024)



Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Lutte Ouvrière'in (İşçi Mücadelesi) yıllık şenliği

Şenliğimiz, sadece Fransız örgütümüz Lutte Ouvrière'in (İşçi Mücadelesi) değil, aynı zamanda da, Guadeloupe, Martinik, Reunion Adası, Amerika Birleşik Devletleri, Haiti, Fildişi Sahili, Belçika, Almanya, İngiltere, İspanya, İtalya ya da Türkiye gibi çok değişik yerlerdeki militan yoldaşları bir araya getiren, bizim enternasyonalist eğilimimizi ortaya koyan Enternasyonalist Komünist Birliği'nin de şenliği.

Bu ülkelerinin ulusal bayraklarını şenliğimizde aramayın, çünkü bu grupların hepsi bizimle aynı bayrağın, işçilerin kırmızı bayrağının altında toplanıyor. [...]

Kırmızı bayrak, sömürülenlerin mücadelesinde döktükleri kana gönderme yapan bir kumaş parçasından çok daha fazlası anlam taşıyor. Marksist fikirleri, devrimci komünist perspektifi, Rosa Luxemburg'un, Lenin'in, Troçki'nin ve bize hâlâ öğretecek çok şeyi olan diğer birçok kişinin fikirlerini temsil ediyor.

Emperyalizme karşı savaş açın

Bu bayrak, kapitalizme, üretim araçlarının özel mülkiyetine karşı mücadeleyi temsil ediyor. Bu bayrak emperyalizme karşı, yani ticari, sanayi ve mali tröstlerin dünya üzerindeki hakimiyetine, gerekirse dünyayı ateşe veren, kana boyayan müdahalelerle desteklenen birbirleri arasındaki rekabetlere karşı bir savaş ilanidir.

Emperyalizm, Afrika'nın parçalanmasında, insanları birbirinden ayıran ve günümüzde pek çok yerel savaşın temelini oluşturan keyfi sınırlara sahip, yaşanmaz devletlerin

yaratılmasında önemli bir rol oynadı.

Ve her şeyden önce, emperyalist yağma, az gelişmişliğin, emperyalist güçlere köle olmanın, halkına karşı gaddar diktatörlerin saltanatının ana nedeni oldu. Çünkü emperyalizm, onların yoksulluğunu daha da derinleştirerek, en yoksullardan bile faydalanabilme özelliğine sahip.

Haiti'ye bakalım. Kapitalizm ona en ufak bir şans tanımadı! Haiti, 1492'de Kristof Kolomb'un istilacıları tarafından Amerika'da keşfedilen ilk bölge olma ayrıcalığına sahipti. Sakinlerinin katledildiği, düznelerce insanın binlerce kölenin sınır dışı edildiği geniş şeker tarla-

önemlisi sürekli borç kanamasının acısını diğerlerinden çok önce çekmişti. Haiti, eski efendilerine olan borcunun sözde faizi için, 1950'lere kadar, milyarlarca avroya eşdeğer yüz milyonlarca altın ve frank ödedi!

Haiti'yi boğmaya devam etmek için büyük güçler, ayaklanmaya öncülük eden ve yalnızca ulusların liderleri tarafından tanınmak isteyen yeni ayrıcalıklı Haiti katmanına güvenebildiler.

Emperyalizm işte bu. Bir halkın kendi devletine, kendi istiklal marşına, kendi bayrağına sahip olmasını umursamaz bir baskı



sistemi oluşturuyor; çünkü onları kendi çıkarlarının uysal araçlarına, tebaasına dönüştürmek istiyor.

Bağımsız halkların kesinlikle kendileriyle aynı ten renginde polis memurları, kendileriyle aynı dili konuşan gardiyanları, askerleri var; sürdürülmesi

gereken ve halka pahalıya mal olan bir baskı aygıtı da bulunuyor.

Emperyalizm aç bıraktığı yoksulların isyanlarını her zaman bunlar aracılığıyla bastırıyor. Haiti'de ve Afrika'nın birçok ülkesinde ve aynı zamanda Latin Amerika'da bu devletler, yolsuzluk ve rakip kliklerin etkisi altında kendilerini içeriden yok ediyorlar ve giderek silahlı bir çeteye indirgeniyorlar.

Emperyalizm kaçışın mümkün olmadığı bir dünya anlamına geliyordur. Kendini ondan kurtarmak için, bağımsız varlığı fethetmek yetmiyor, onu yok etmek gerekiyor. [...]

larna dönüştürüldüğü ilk bölge Haiti oldu.

Ama aynı zamanda 1794'ten itibaren ilk ayaklanma da Haiti'de başgösterdi. Müthiş bir köle isyanını ilk yaranlar Haiti'liler oldu. Özgürlükleri için savaşan, nasıl örgütleneceklerini bilen ve tüm sarayların korktuğu Bonaparte'ın ordusunu yenebilecek kapasitede bir ordu inşa etmeyi başaran 400 bin köle biraraya geldi.

Büyük burjuvazi bu cüretkarlığından dolayı onu hiçbir zaman affetmedi. Haiti, ablukanın, askeri ve ekonomik baskıların, emperyalist işgalin, gaddar ve yozlaşmış diktatörlüklerin ve hepsinden



Dünya devrimi için mücadele ediyoruz

Milliyetçi bakış açılarının çıkmazı, yoksul ülkelerin insanları tarafından ağır bir şekilde ödeniyor. Ve eğer Filistinliler bu milliyetçi perspektife sahip olsalardı, bunu yapmaya devam edeceklerdi.

Mevcut durum göz önüne alındığında, büyük güçler artık iki devletli çözümü savunmaya cesaret edemiyor ama belki de Filistinlileri oyalamak için bu çözüme geri dönecekler.

Peki bir Filistin devleti neye benzeyebilir? Küçük ve ayrı toprak parçaları üzerinde, aynı otorite altında faaliyet gösteren, ancak kendilerine su bile sağlamaktan aciz olan, bu nedenle İsrail'e bağımlı olarak ve emperyalist ülkelerin getirmek istediği insani yardım damlalarıyla yaşamak zorunda kalan insanlar topluluğu olacaklar.

Tabii, Filistinli burjuvalar ve küçük burjuvalar orada refaha kavuşabilir, çünkü en zenginler cehennemin ortasında bile kendi küçük cennetlerini nasıl inşa edeceklerini her zaman biliyorlar.

Geleceğe dair tek perspektif elbette ki her iki halk için de demokratik ve laik tek bir devlettir. Ancak bu perspektif, Filistin ve İsrail halkının kendi liderlerini ve emperyalist mafya babalarını red ederek bir araya getirecek

devrimci bir zemin olmadan hayal edilemez.

Dolayısıyla Ortadoğu'da, Afrika'da, Asya'da, ulusal baskı duygusunun isyanı körüklediği her yerde, emperyalist sistemde yalnızca küçük bir yer edinmeye çalışan burjuva milliyetçi ve dini örgütlerden ayrılan militanlara ihtiyacımız var.

Bugün Filistin'de Hamas'ın ya da El Fetih'in durumu budur. Halkın anti-emperyalist özlemlerine güveniyorlar, ancak amaçları kesinlikle bu toplumsal düzeni yıkmak değil. Zenginlerin yoksullar, burjuvazinin emek dünyası üzerindeki tahakkümünü, istedikleri gibi sürdürmek istiyorlar.

Ancak emperyalizmden ve onun miras bıraktığı tüm sınırlardan kurtulmuş bir dünya, tüm

milliyetlere saygı duyan, işbirliği ve kardeşlik ilişkileri içinde olan bir toplumu doğurabilir.

Bunun mümkün olabilmesi için, politikası kendi halklarının isyanını komşularından başlatarak diğer ülkelerdeki yoksulların ve ezilenlerin isyanıyla ilişkilendirmek olan militanlara ihtiyacımız var. Uluslararası devrim için çalışan militanlara ihtiyacımız var!

LO (29.05.2024)

(Bu makale, Lutte Ouvrière'in (Sınıf Mücadelesi') sözcüsü Nathalie Artaud'un şenlikte yaptığı konuşmanın çevirisini içeriyor.)



İşçi Sınıfı Tarihinden

15-16 Haziran 1970 işçi ayaklanması

1960'lı yıllarda, montaj sanayisi sektöründe en önemlisi kaydedilen, hızla gelişen sanayileşme, işçi sınıfının da, sayısal olarak çok önemli bir oranda artmasını sağladı. Özellikle de İstanbul bölgesinde sayıları birkaç yüz bini aşan yeni, genç ve mücadeleci bir sınıf ortaya çıktı.

Çoğunluğu köylerden yeni gelen gençlerden oluşan işçiler olsa da, patronların kâr hırsı ve uyguladıkları baskı ve sömürü nedeniyle, tepkileri hızla artmaya başladı. Az sayıda olmalarına rağmen, deneyimli ve sınıf bilinci olan bu genç işçiler, 1961 Anayasası'nın, sınırlı olanaklarını da kullanarak haklarını aramaya başladılar.

Artan emekçi sayısı ile birlikte işçi mücadeleleri de büyüdü. 1960'da 2 milyonu aşan ücretli sayısı, 1970'te 3 milyon 800 bini geçti.

Üstelik artık sarı sendika Türk-İş içerisinde bile çatlaklıklar oluşmuştu. 1966 Paşabahçe grevinde yaşanan gelişmeler sonucunda 13 Şubat 1967'de DİSK kuruldu. Her ne kadar DİSK yönetimi ismine rağmen devrimci olmasa da, (Haziran 1970 olayları bunu açıkça ortaya koydu) DİSK mücadeleci işçilerin elinde bir silah olmaya başladı. 1967 yılında sadece 40 bin olan DİSK'in üye sayısı, 1970'lerde 100 bini geçmişti.

1968, 1969 yıllarında işçi sınıfının hızla bilinçlenmesi ve mücadeleleri, sermaye sınıfını, ona hizmet eden devleti ve Demirel Hükümeti'ni ciddi bir şekilde endi-

selendirmeye başladı. 1969 yılında, Alpogut Linyit Madenleri'ndeki Haziran, Temmuz mücadelesi ve uyandırdığı yankılar nedeniyle, eylemlerin önünü kesmek için, DİSK'in yasaklanmasını amaçlayan 1317 sayılı kanunun Meclis'ten geçirilmesine karar verildi. Böylece DİSK fiilen yasaklanmış olacaktı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı! DİSK bürokratlarının basit bir protesto çağrısı 15 Haziran'da bir işçi ayaklanmasına dönüştü.

İzmit-İstanbul bölgesinde 70 bin işçi, işyerlerini terk ederek sokağa döküldüler ve isyanı başlattılar. Eylemdeki işçiler, polis ve asker barikatlarını kolayca aşarak meydanlarda toplandılar. Genellikle DİSK üyesi işçilerin başını çektiği bu harekete, Türk-İş üyesi işçiler de katıldılar.



16 Haziran günü, aralarında bu defa önemli sayıda Türk-İş üyesi işçilerin de bulunduğu yaklaşık 150 bin işçi İstanbul bölgesinde yeniden sokaklara döküldüler. Yine polis ve asker barajlarıyla karşılaşan işçiler, mücadele ederek bunları da da aştılar. Çatışmalarda 4 işçi ve bir toplum polisi öldü.

Ayaklanmış işçilerin gerçek bir önderliği yoktu. Önder diye geçen DİSK yöneticilerinin en büyük çabası «yangını söndür-

mek» oldu. Örneğin DİSK genel başkanı Kemal Türkler, İçişleri Bakanı, Vali, güvenlik ve istihbarat yetkilileriyle yaptığı görüşmenin ardından « Girişilen tahripkar eylemle ilgimiz olmadığını İçişleri Bakanına söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca işçilere de radyoda bir uyarı yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik» dedi. Radyoda da şunu açıklamıştı : «İşçi kardeşlerim... Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz... Bizler Anayasaya sınıksız bağlı işçiler olduğumuz için , hiçbir hareketimiz Anayasa'ya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıflara bürünerek girebilirler. Hatta daha da kötüsü, gözbebeğimiz, şerefli Türk Ordu'sunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir, onu tahrik edebilirler...»

DİSK yönetimi sömürü düzenine karşı işçi sınıfının ayaklanmasına önderlik etmediği gibi, patronlar düzenini de korudu. İşçi sınıfı ona düşen görevi yerine getirmişti.

15-16 Haziran isyanlarından sonra, işçi sınıfının en kısa zamanda, kendine yol gösterecek, kendi devrimci örgütünü, partisini inşa etmesinin ve kendi öz önderliğini oluşturmasının mutlak bir zorunluluk olduğu, alınması gereken en büyük ders olarak ortaya çıkıyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £